

Kangers proti Lotyšsku, rozsudek ze dne 14. 3. 2019 - K opětovnému spáchání protiprávního činu coby znaku skutkové podstaty z pohledu zásady presumpce nevinny

Stěžovatel: Kangers

Žalovaný stát: Lotyšsko

Číslo stížnosti: 35726/10

Datum: 14.03.2019

Článek Úmluvy: čl. 6 odst. 2

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: nedostatečné zjištění skutkového stavu, odsouzení, právní domněnka/presumpce, presumpce nevinny

Český právní řád: čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod
§ 2 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád

Významnost: 2

VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č. 1/2020

Kangers proti Lotyšsku, rozsudek ze dne 14. 3. 2019

K opětovnému spáchání protiprávního činu coby znaku skutkové podstaty z pohledu zásady presumpce nevinny

Autorský komentář:

V předkládaném rozhodnutí akcentoval Soud potřebu důsledného respektování zásady presumpce nevinny v souvislosti s rozhodováním o vině pachatele skutkem, jehož podstatou je opětovné spáchání protiprávního činu. Porušení čl. 6 odst. 2 Úmluvy shledal u rozhodnutí, jímž vnitrostátní soud uznal stěžovatele vinným přestupkem, jehož se podle jeho zjištění dopustil opětovným porušením zákazu řízení motorového vozidla, ačkoli dosud nebylo konečným způsobem rozhodnuto o jeho vině prvním porušením takového zákazu. Zdůraznil, že čl. 6 odst. 2 chrání právo obviněného být považován za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem (bod 50.), tj. dokud se tak nestane tzv. konečným rozhodnutím. Zmíněná zásada se tudíž uplatňuje i v řízení odvolacím (bod 53.). Ačkoli Soud připustil, že i při rozhodování otázky viny se mohou uplatnit právní a skutkové domněnky (bod 56.), podmínil tuto možnost reálností práv obhajoby vyvrátit závěry z nich plynoucí (bod 58.). Právě vázanost soudů rozhodujících v třetím řízení vedeném proti stěžovateli závěry plynoucími z řízení předcházejících (byť ne ukončených tzv. konečným rozhodnutím) a nemožnost

stěžovatele tyto zpochybnit byly důvodem, proč Soud v postupu vnitrostátních soudů, který byl završen vydáním stěžovatelem napadených rozhodnutí, shledal porušení presumpce nevinny garantované čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

Z odůvodnění rozhodnutí plyne, že se Soud nezabýval otázkou případného porušení zásady právní jistoty v souvislosti s uplatněním práva státního zástupce napadnout odvoláním v zákonem neupravené lhůtě rozhodnutí soudu prvního stupně vydané v prvním řízení vedeném proti stěžovateli, neboť jeho námitky byly prohlášeny za nepřijatelné pro nedodržení šestiměsíční lhůty (bod 48.).

Vzhledem k tomu, že opětovné spáchání činu je znakem kvalifikované skutkové podstaty u 26 trestných činů obsažených ve zvláštní části trestního zákoníku, jeví se vhodným na právní závěry vyslovené Soudem v předkládaném rozhodnutí upozornit, neboť mohou nalézt svého uplatnění v aplikační praxi soudů České republiky.

SKUTKOVÝ STAV

Ve věci stěžovatele proběhla celkem tři správní řízení. V prvním řízení byl řešen pro skutek ze dne 20.11.2008, kdy řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Řízení o tomto přestupku bylo původně rozhodnutím soudu ze dne 1.12.2008 zastaveno a stěžovateli byl vrácen řidičský průkaz, avšak na podkladě odvolání státního zástupce ze dne 10.2.2009 nadřízený soud rozsudkem ze dne 27.2.2009 napadené rozhodnutí zrušil a stěžovatele uznal vinným příslušným přestupkem a uložil mu pokutu a zákaz řízení na dobu dvou let. Odvolání a žádost stěžovatele o odložení vykonatelnosti rozsudku, jež nabyly právní moci dne 6.3.2009, byly zamítnuty.

V druhém správním řízení týkajícím se skutku ze dne 31.7.2009 byl stěžovatel policejním orgánem shledán vinným přestupkem spočívajícím v řízení vozidla bez řidičského oprávnění (dále jen „první přestupek“), za což mu byla uložena pokuta. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 19.10.2009 odvolání ke správnímu soudu, v němž argumentoval zastavujícím rozhodnutím ze dne 1.12.2008, které označil za konečné a tudíž nezrušitelné na podkladě odvolání. Okresní soud dne 20.12.2010 odvolání stěžovatele zamítl. Stejně rozhodl i Krajský soud v Rize konečným rozsudkem ze dne 24.4.2012, v jehož odůvodnění uvedl, že v prvním řízení mohl státní zástupce podat odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení i poté, kdy nabylo právní závaznosti. Rozsudek ze dne 27.2.2009 označil za konečný a právně závazný v dané věci. Jeho zákonnost nemohla být v druhém řízení přezkoumána.

Třetí správní řízení bylo vedeno o skutku ze dne 23.9.2009, kterého se měl stěžovatel dopustit řízením vozidla bez řidičského oprávnění, přičemž se takového jednání měl dopustit opětovně během jednoho roku. Okresní soud s odkazem na rozsudek ze dne 27.2.2009 (první řízení) a protokol o přestupku ze dne 31.7.2009 (druhé řízení) uznal stěžovatele vinným tímto závažnějším přestupkem a uložil mu pokutu a trest odnětí svobody v trvání 5 dní. Stěžovatel v odvolání namítl nezákonnost napadeného rozsudku. Argumentoval tím, že o opakované povaze jeho přestupku nemohlo být rozhodnuto, neboť dosud nebylo rozhodnuto o jeho odvolání v druhém řízení. Žádal proto, aby bylo řízení buď ukončeno, nebo přerušeno do skončení druhého řízení. Krajský soud v Rize odvolání stěžovatele svým konečným rozsudkem ze dne 26.2.2010 zamítl. Uvedl, že není vyloučeno, aby byla osoba shledána vinnou opětovným spácháním přestupku i za situace, kdy o jejím odvolání v řízení o prvním přestupku nebylo rozhodnuto, pokud v době spáchání opětovného přestupku nebylo rozhodnutí o prvním přestupku zrušeno nebo nebyla jeho vykonatelnost odložena. Protože odvolání stěžovatele podané ve druhém řízení nemělo odkladný účinek, odkazované rozhodnutí bylo právně závazné.

Stěžovatel podal dne 2.10.2010, tedy ještě před skončením druhého správního řízení, stížnost k

Soudu s tím, že zaplatil pokutu uloženou v třetím řízení a vykonal i v něm uložený trest odnětí svobody.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

1. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 2 ÚMLUVY

2. Stěžovatel namítl, že byl uznán vinným opětovným spácháním přestupku v době, kdy o jeho odvolání ve vztahu k prvnímu přestupku nebylo rozhodnuto. Tím byla porušena presumpce nevinny zakotvená v čl. 6 odst. 2 Úmluvy, který stanovuje:

„Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“

29. Vláda tento argument rozporovala.

30. K přijatelnosti

31. Vyčerpání vnitrostátních opravných prostředků

32. Vláda poukázala na skutečnost, že když stěžovatel podal stížnost k Soudu, druhé správní řízení týkající se prvního přestupku ještě nebylo ukončeno. Pokud by konečné rozhodnutí v tomto řízení zpochybnilo skutkovou domněnku učiněnou v třetím řízení o opětovném spáchání přestupku, měl by stěžovatel přístup k účinnému opravnému prostředku - mohl by požadovat nové rozhodnutí ve věci na základě změny okolností.

33. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že by měl čekat až do konečného rozhodnutí v druhém řízení. Podstata jeho stížnosti směřuje proti rozhodnutí učiněnému v třetím řízení, které se týkalo opětovného spáchání přestupku, a proti tomuto rozhodnutí již uplatnil všechny dostupné opravné prostředky.

34. Soud opakuje, že jediné opravné prostředky, jejichž využití čl. 35 odst. 1 Úmluvy požaduje, jsou ty, které s tvrzeným porušením souvisejí a zároveň jsou dostupné a dostatečné (viz mezi mnoha dalšími Fatullayev proti Ázerbajdžánu, č. 40984/07, § 151, 22.4.2010). Porušení čl. 6 odst. 2 podle stěžovatele vyvstalo ze skutečnosti, že závěr o opětovné povaze přestupku byl učiněn předtím, než bylo ukončeno řízení o jeho prvním přestupku. Stěžovatel byl proto povinen před podáním stížnosti k Soudu využít pouze ty opravné prostředky, prostřednictvím nichž mohla být napravena jím vytykaná vada.

35. Soud má za to, že následná možnost napadnout rozhodnutí o opětovné povaze přestupku by nenapravila stěžovatelem vytykanou vadu, tedy že k tomuto závěru dospěl soud předčasně a v rozporu s presumpcí nevinny. Vláda nepoukázala na žádný opravný prostředek, který by stěžovateli umožnil před vnitrostátními soudy namítnout porušení presumpce nevinny z procesního hlediska (srov. Konstas proti Řecku, č. 53466/07, § 29, 24.5.2011). Stěžovatel proto nemusel čekat na výsledek druhého správního řízení, aby využil opravné prostředky navržené vládou.

36. Postavení oběti

37. Vláda namítl, že stěžovatel již nemůže tvrdit, že je obětí v důsledku porušení čl. 6 odst. 2 Úmluvy, protože druhé správní řízení bylo ukončeno a on byl shledán vinným řízením bez oprávnění.

38. Stěžovatel zdůraznil, že trest ve třetím řízení mu byl uložen před ukončením druhého řízení, přestože první přestupek byl nedílnou součástí opakovaného jednání. Bez ohledu na výsledek druhého řízení tedy bylo třetí řízení nespravedlivé, neboť mu nebyla dána dostatečná příležitost se bránit.

39. Soud v minulosti rozhodl, že výsledné shledání viny nemůže vyloučit stěžovatelovo prvotní právo být považován za nevinného, dokud není zákonným způsobem prokázána jeho vina (viz Matijašević proti Srbsku, č. 23037/04, § 49, ECHR 2006-X; srov. také Mokhov proti Rusku, č. 28245/04, § 32, 4.3.2010; Kolomenskiy proti Rusku, č. 27297/07, § 107, 13.12.2016). Následné shledání, že stěžovatel spáchal časově předcházející přestupek, proto nemá žádný vliv na jeho

postavení oběti ve vztahu k jeho námitce, že byl považován za vinného předtím, než bylo o jeho vině rozhodnuto konečným rozhodnutím.

40. Podstatná újma
41. Vláda namítla, že stěžovatel neutrpěl podstatnou újmu, neboť tvrzené porušení jeho práv nedosahovalo minimální úrovně závažnosti, která by odůvodňovala přezkum mezinárodním soudem. Případ se týkal na první pohled odůvodněné skutkové nebo právní domněnky, která v zásadě není zakázána Úmluvou. Přitom byly zavedeny vhodné záruky k nápravě takové domněnky, která později ztratila svůj základ. Nadto na skutečnost, že druhé správní řízení týkající se prvního přestupku stále probíhalo, bylo výslovně reagováno soudy v třetím řízení, němž byl učiněn závěr o opětovné povaze přestupku. Otázka, která je nyní položena Soudu, tudíž již byla řádně posouzena vnitrostátními soudy.
42. Stěžovatel k této námitce vlády nepodal žádné vyjádření.
43. Základním prvkem kritéria daného čl. 35 odst. 3 písm. b) Úmluvy je, jestli stěžovatel utrpěl jakoukoli podstatnou újmu [viz Korolev proti Rusku (rozh.), č. 25551/05, ECHR 2010]. Presumpce nevinny je jedním z prvků spravedlivého trestního řízení a jako procesní právo slouží především k zaručení práv obhajoby a zároveň pomáhá zachovat čest a důstojnost obviněného (viz Tsvetkova a další proti Rusku, č. 54381/08 a 5 dalších, § 192, 10.4.2018). Pokud je shledáno porušení, zásah do tohoto práva představuje neoprávněné označení stěžovatele jako vinného trestným činem, což má závažný dopad na jeho osobní pověst, jakož i na spravedlivost řízení vedeného proti němu (viz El Kaada proti Německu, č. 2130/10, § 42, 12.11.2015; Diacenco proti Rumunsku, č. 124/04, § 46, 7.2.2012).
44. Soud dodává, že praktické dopady toho, když je stěžovatel uznán vinným opětovným spácháním přestupku oproti pouhému řízení bez oprávnění, nemohou být považovány za nevýznamné. S touto vážnější kvalifikací byla stěžovateli uložena nejen vyšší pokuta, ale také trest odnětí svobody v trvání pěti dní.
45. S ohledem na výše uvedené nelze podle Soudu usoudit, že stěžovatel neutrpěl podstatnou újmu ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. b) Úmluvy.
46. Závěr
47. Soud proto zamítl výše zmíněné námitky vlády. Poznamenal, že tato stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy a není nepřijatelná ani z jiného důvodu. Musí být tedy prohlášena za přijatelnou.
48. K věci samé
49. Argumenty stran
50. Stěžovatel namítl, že zrušení konečného rozhodnutí ze dne 1.12.2008 v prvním správním řízení bylo v rozporu se zásadou právní jistoty. Když byl tedy dne 31.7.2009 sepsán v druhém řízení protokol o přestupku spočívajícím v řízení bez oprávnění, stále měl řidičské oprávnění. V době, kdy byl shledán vinným opětovným spácháním stejného přestupku během jednoho roku, nebylo řízení o jeho odvolání v druhém řízení ještě ukončeno.
51. Opakovanost byla jedním ze základních prvků přestupku, jímž byl uznán vinným ve třetím správním řízení. Vzhledem k tomu, že nebyl shledán vinným prvním porušením, neexistoval základ pro posouzení stejného porušení jako opětovného spáchání. Osoba nemůže být potrestána na základě domněnky. Uložení trestu za opětovné spáchání přestupku předtím, než konečné rozhodnutí o prvním přestupku nabylo účinnosti, bylo v rozporu s presumpcí nevinny.
52. Vláda zmínila, že stěžovatelovy námitky jsou z velké části založeny na jeho nesouhlasu s prvním správním řízením. Zdůraznila, že rozhodnutí ze dne 1.12.2008 o zastavení správního řízení bylo zrušeno a rozsudek ze dne 27.2.2009 o odebrání stěžovatelova řidičského oprávnění byl právně závazný. Vnitrostátní soudy byly při rozhodování v druhém a třetím správním řízení vázány tímto pozdějším rozsudkem.
53. Nadto s odkazem na Falk proti Nizozemsku [(rozh.), č. 66273/01, 19.10.2004] vláda konstatovala, že právo osoby být považována za nevinnou není absolutní. Skutkové a právní domněnky fungují v každém systému trestního práva a v zásadě nejsou zakázány Úmluvou,

pokud se smluvní státy pohybují v rámci rozumných mezí, přičemž berou v potaz závažnost toho, co je v sázce, a dbají na zachování práv obhajoby.

54. Vláda dále argumentovala, že třetí správní řízení týkající se opětovného spáchání přestupku bylo založeno na prvním řízení, v němž bylo stěžovateli odebráno řídičské oprávnění, a druhém řízení, v němž příslušné úřady uzavřely, že stěžovatel řídil bez oprávnění. Ve třetím řízení se vnitrostátní soudy přímo zabývaly také otázkou, jestli mohou v řízení pokračovat, přestože druhé řízení stále probíhalo. S odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu rozhodly, že skutkovou domněnku lze přijmout. Vláda tak uvedla, že vnitrostátní soudy nepřekročily rozumnou mez, neboť v rámci druhého řízení již nemohl být změněn výsledek řízení prvního. Vnitrostátní soudy naopak zdůraznily, že rozsudek ze dne 27.2.2009 byl účinný a nabyl právní moci.
55. Posouzení soudem
56. a) Rozsah případu
57. Soud na úvod poznamenává, že se v projednávaném případě nemůže vyjádřit k námitkám stěžovatele proti prvnímu správnímu řízení. Jeho námitky v tomto směru již byly Soudem prohlášeny za nepřijatelné během zasilacího stadia pro nedodržení šestiměsíční lhůty.
58. Posouzení Soudem je proto omezeno na soulad s presumpcí nevinny v třetím správním řízení.
59. b) Obecná východiska
60. Článek 6 odst. 2 chrání právo být považován za nevinného, dokud vina nebyla prokázána zákonným způsobem. Presumpce nevinny je považována za procesní záruku v rámci samotného trestního řízení. Stanovuje požadavky mimo jiné ve vztahu k důkaznímu břemenu, skutkovým a právním domněnkám, zákazu nucení k sebeobviňování, uveřejňování informací v předsoudním stadiu řízení a k předčasným výrokům příslušníků soudu nebo jiných veřejných osob o vině obžalovaného (viz Allen proti Spojenému království [GC], č. 25424/09, § 93, ECHR 2013; a zde uvedené odkazy).
61. Již bylo v minulosti judikováno, že čl. 6 odst. 2 se použije na případy, kdy rozhodnutí soudu přijaté v jednom řízení, které má vztah k jinému trestnímu řízení probíhajícímu proti stejné osobě, mohlo vést k předčasnému závěru o vině této osoby (viz El Kaada, cit. výše, § 37 a 63; Böhmer proti Německu, č. 37568/97, § 67, 3.10.2002, v nichž bylo rozhodnuto o výkonu podmíněně odloženého trestu odnětí svobody na základě toho, že došlo ke spáchání dalšího trestného činu, přestože o tomto trestném činu nebylo skončeno vyšetřování nebo řízení u soudu; viz také Hajnal proti Srbsku, č. 36937/06, § 130-31, 19.7.2012, kde byly neskončené trestní případy vzaty v úvahu při ukládání trestu jako přitěžující okolnost; Perica Oreb proti Chorvatsku, č. 20824/09, § 144-47, 31.10.2013, kde byla vazba prodloužena na základě odsouzení, v němž ještě nebylo rozhodnuto o odvolání).
62. K porušení presumpce nevinny podle čl. 6 odst. 2 dojde, pokud soudní rozhodnutí nebo výrok veřejného činitele o osobě obviněné z trestného činu odráží názor, že je vinna předtím, než byla její vina prokázána zákonným způsobem. Samotný náznak toho, že dotčený soud nebo veřejný činitel považuje obviněného za vinného, může postačovat i v případě absence formálního zjištění. K porušení tohoto práva však nevyhnutelně povede předčasné vyjádření takového názoru samotným soudem (viz mezi mnoha dalšími Matijašević, cit. výše, § 45; Mugoša proti Černé hoře, č. 76522/12, § 67, 21.7.2016).
63. Podstatou zásady presumpce nevinny je, že může být zneplatněna pouze konečným rozhodnutím v souladu se zákonem. Presumpce nevinny nemůže pozbýt účinnosti v odvolacím řízení pouze proto, že obviněný byl v prvním stupni uznán vinným (viz Konstas, cit. výše, § 35-36).
64. c) Použití na projednávanou věc
65. Zaprvé Soud shledává, že vláda nerozporovala, že dotčené správní řízení představovalo „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy (viz také Marčan proti Chorvatsku, č. 40820/12, § 33, 10.7.2014). Dále vláda nevznesla žádný argument ve vztahu k otázce, jestli zjištění o opětovném spáchání přestupku v třetím správním řízení představovalo závěr o vině stěžovatele ve vztahu k prvnímu přestupku. Namísto toho uvedla, že se vnitrostátní soudy spolehly na

oprávněnou skutkovou domněnku, která zůstala v rozumných mezích.

66. Soud shledává, že v třetím správním řízení vnitrostátní soudy rozhodly, že stěžovatel spáchal přestupek spočívající v řízení bez oprávnění opětovně během jednoho roku. Přitom soudy výslovně odkázaly na protokol o přestupku ze dne 31.7.2009, přičemž v řízení o něm bylo podáno odvolání, o němž v té době nebylo soudem prvního stupně rozhodnuto (viz body 17. a 19.). Závěr, že první přestupek představoval základ pro opakovanost, nevyhnutelně naznačoval, že stěžovatel spáchal také tento první přestupek (srov. Hajnal, cit. výše, § 131; Perica Oreb, cit. výše, § 147).
67. Ve vztahu ke skutkovým a právním domněnkám Soud skutečně uznal, že existují ve všech právních systémech a Úmluva je v zásadě nezakazuje. Zároveň však poznamenal, že čl. 6 odst. 2 není ke skutkovým a právním domněnkám v trestním právu lhostejný. Vyžaduje od smluvních států, aby zůstaly v rozumných mezích, které berou v potaz závažnost toho, co je v sázce, a dbají na zachování práv obhajoby (viz Salabiaku proti Francii, 7.10.1988, § 28, Série A č. 141-A).
68. Při posuzování toho, co je v sázce, Soud uznává důležitost zajištění bezpečnosti na silnicích zaručením, že dopravní přestupky nezůstanou nepotrestány (srov. Falk, cit. výše). Ve vztahu ke stěžovateli však Soud poznamenává, že mu byla uložena vyšší pokuta a trest odnětí svobody v trvání pěti dní, protože byl uznán vinným opětovným spácháním přestupku a nikoli pouze řízením bez oprávnění, [srov. Ioan Pop proti Rumunsku (rozhodnutí výboru), č. 40301/04, 28.6.2011]. Nadto musel stěžovatel tento trest vykonat předtím, než bylo skončeno řízení o prvním přestupku.
69. V případech, kdy Soud zkoumal skutkové a právní domněnky v kontextu trestního řízení, věnoval zvláštní pozornost procesním zárukám a možnostem obrany dostupným stěžovateli k rozporování takových domněnek (viz Falk, cit. výše; Salabiaku, cit. výše, § 2930; Västberga Taxi Aktiebolag a Vulic proti Švédsku, č. 36985/97, § 114-116, 23.7.2002; Janosevic proti Švédsku, č. 34619/97, § 102-04, ECHR 2002-VII; Radio France a další proti Francii, č. 53984/00, § 24, ECHR 2004-II; Ian Pop, cit. výše). Ve všech těchto případech byly právní domněnky předmětem řízení (nebo jeho částí) vedeného u vnitrostátních soudů, což obviněnému umožnilo využít jeho obhajovacích práv. Pokud byly procesní záruky dostupné pro rozporování domněnek zhodnoceny jako nedostatečné, bylo shledáno porušení presumpce nevinny (viz Anghel proti Rumunsku, č. 28183/03, § 62-69, 4.10.2007).
70. Jak vláda v podání uvedla, domněnka se týkala skutečnosti, že stěžovatel spáchal přestupek, který byl předmětem jiného řízení. Z formulací Krajského soudu v Rize (viz bod 19.) a vlády (viz bod 47.) plyne, že vnitrostátní soudy se považovaly za právně vázané protokolem o přestupku týkajícím se prvního přestupku bez ohledu na to, jestli bylo proti němu podáno odvolání. Stěžovatel tudíž zůstal proti této domněnce bez možnosti obrany.
71. Soud opakuje, že presumpce nevinny vylučuje shledání viny jinde než v rámci trestního řízení před příslušným soudem, a to bez ohledu na procesní záruky v takovém paralelním řízení a nehledě na obecné úvahy o účelnosti (viz Böhmer, cit. výše, § 67).
72. Soud má tudíž za to, že závěr Krajského soudu v Rize učiněný v třetím správním řízení o opětovném spáchání přestupku stěžovatelem za situace, kdy o jeho odvolání ve vztahu k prvnímu přestupku nebylo doposud rozhodnuto v druhém řízení, bylo v rozporu se stěžovatelovým právem být považován za nevinného ve vztahu k tomuto prvnímu přestupku.
73. Došlo tedy k porušení čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

(...)

VÝROK

Z těchto důvodů Soud

1. Prohlašuje rozhodnutím většiny stížnost týkající se tvrzeného porušení presumpce nevinny za

přijatelnou;

2. Rozhoduje šesti hlasy proti jednomu, že došlo k porušení čl. 6 odst. 2 Úmluvy;

(...)

(Zpracovali JUDr. Ivo Kouřil a Mgr. Bc. Kamila Tokošová)